

Hồi 24

Trùng Trùng Huyền Hư

Người áo xanh nọ chính là nhân vật mà Hoa Vân Biểu đã gặp ở hậu viện Thái Bình cốc, sau đó lại cảnh giác Vạn Lý Truy Phong, và mới đây được lão nhân nhỏ thó, Huyền Tinh Thượng Nhân giao phó giả dạng làm Lam Y hộ pháp của Huyết Kiểm Ma Cung, đem thanh Huyết Kiểm lệnh tới dẹp lui hơn trăm tên Huyết Kiểm ma đồ.

Hoa Vân Biểu không biết rõ lai lịch xuất thân cùng danh tính của thiếu niên áo xanh này. Chàng chỉ thấy tuy dáng người đối phương tuần tú, nhưng đôi mi thường nhíu lại, hình như biểu lộ một sự gì rất u uất.

Sau khi thanh niên áo xanh đã nhìn thấy rõ, bỗng đứng thẳng lên, trầm giọng quát hỏi:

- Họ Cao kia, người theo dõi bản hiệp tới đây là có dụng ý gì?

Hoa Vân Biểu ngăn người ra, trở mắt hỏi lại:

- Họ Cao! Ai họ Cao?

Thiếu niên áo xanh cũng sững sốt nói:

- Thế người...

Hoa Vân Biểu chợt tỉnh ngộ, vội đưa tay lên cởi bỏ chiếc mặt nạ da người, để lộ bộ mặt cực kỳ anh tuấn, rồi tung mình nhảy xuống bên dưới, cười hi hí nói:

- Hiện tại các hạ đã nhận ra họ "Thấp" này chưa?

Thiếu niên áo xanh dường như không quen đùa cợt, mặt ửng hồng, đồng thời hơi nhíu mày, hỏi:

- Thế tại sao các hạ cũng tới đây làm chi?

Hoa Vân Biểu không hề lưu ý tới sắc mặt của đối phương, chỉ cười hi hí, đáp:

- Đó là tại hạ đã theo dõi mà tới đây. Lần trước chia tay ở Thái Bình cung cơ hồ như tại hạ không có lúc nào quên được hình bóng của các hạ, sau phải khó khăn lắm tại hạ mới có được cơ hội theo sau các hạ...

Thiếu niên áo xanh hai má lại ửng hồng, đôi mắt long lánh như sao hơi lấp lánh, mở miệng muốn nói gì nhưng lại thôi.

Lúc bấy giờ, Hoa Vân Biểu đã nhìn thấy rõ thần thái của đối phương, bất giác cười lớn, nói:

- Những cử chỉ của huynh đài thật không khác gì...

Thiếu niên áo xanh trừng mắt ngắt lời:

- Không khác làm sao?

Hoa Vân Biểu tủm tủm cười đáp:

- Huynh đài đừng trách cứ, tại hạ mới dám thưa cùng, không khác gì... cử chỉ của một vị đại cô nương, hơi tú là đỏ bừng đôi má. Nếu là nam nhân chân chính thì phải như tiểu đệ đây.

Thiếu niên áo xanh khẽ "hừ" một tiếng, nói:

- Các hạ mặt dày mày dạn thật! Ăn nói chẳng giữ mồm giữ miệng gì cả.

Nói dứt, hai má chàng đỏ ran hơn trước, nhưng vội làm ra vẻ giận dữ, chàng quay mặt đi nơi khác.

Hoa Vân Biểu thấy vậy cười ha hả, nói:

- Càng giống nữa. Nhưng chàng vội nín cười ngay, tiến lên một bước, ân cần hỏi:

- Bây giờ các hạ định đi đâu thế?

Thiếu niên nọ rảo cẳng ra phía xa mười bước quay người xăm mặt đáp:

- Đi đâu cũng được. Chỉ không thích đi cùng với một người đùa giỡn nham nhở thôi.

Hoa Vân Biểu vội nói:

- Oan uổng lắm hay sao?

Thiếu niên nọ trề môi ra, hỏi:

- Ai oan uổng?

Hoa Vân Biểu vội theo tới nơi, tủm tủm cười, nói:

- Không phải các hạ oan uổng thì còn ai vào đó nữa! Chỉ vì chúng ta vừa gặp gỡ, tình cảm đã quyến luyến, thân thiết như là anh em ruột thịt, tại hạ mới nghĩ sao nói vậy... còn nếu

giả đứng đắn, chứng chạc như một thiếu niên lão thành, các hạ tướng tại hạ làm không được hay sao? Không tin thì để tôi làm thử cho mà xem. Coi đây này!

Nói dứt, quả nhiên chàng nghiêm sắc mặt, chấp tay khom mình, rất đĩnh đạc nói:

- Xin thỉnh huynh đài, ngày xuân cách biệt, nhưng nhớ biết bao, chỉ mong có kỳ tái ngộ. Dám hỏi huynh đài...

Nghe tới đây, thiếu niên áo xanh không sao nhận được, đưa tay lên che miệng, bật cười khúc khích.

Hoa Vân Biểu khẽ thở dài một tiếng mới tiếp:

- Chặt phác, thật thà cũng hồng bét! Đáng tiếc biết bao!

Nói xong, không hề nhìn thiếu niên áo xanh nọ, chàng quay ngoắt người, thủng thẳng bước ra phía ngoài cốc.

Thiếu niên áo xanh thấy vậy, ngăn người kêu gọi:

- Này, người đi đâu thế?

Hoa Vân Biểu ngừng bước, quay đầu, đáp:

- Huynh đài xưa nay chỉ quen nghe những lời lẽ màu mè, xu nịnh, còn tiểu đệ nghĩ sao nói vậy, là một tục nhân thô lỗ. Đôi bên tâm tính khác biệt, sớm muộn cũng nảy sinh cãi cọ, xích mích, chi bằng chia tay ngay tại đây, đôi ta còn có thể giữ được đôi chút cảm tình...

Thiếu niên áo xanh giậm chân, nói:

- Ngươi dám...

Hoa Vân Biểu ngơ ngác hỏi:

- Dám cái gì?

Thiếu niên áo xanh vốn ý định nói: "Ngươi dám bỏ đi thật ư?" Lúc bấy giờ khóe mắt chàng ta ửng hồng, như sắp òa khóc, vội đổi giọng nói lạnh:

- Ngươi dám... nói như thế nữa thôi?

Hoa Vân Biểu hỏi lại:

- Tại hạ đã nói sai điều chi?

Thiếu niên áo xanh lặng lẽ không đáp. Hai người lặng lẽ theo tới bên một tảng đá lớn, ngẩng mặt lên nhìn trời, đứng yên bất động.

Hoa Vân Biểu tần ngần suy nghĩ, cảm thấy vừa rồi mình cũng có chỗ quá đáng, đồng thời thâm tâm chàng thật ra cũng không có ý bỏ đi thực.

Vì vậy, trong lúc bất tri bất giác, chàng từ từ tiến tới cạnh thiếu niên áo xanh nọ.

Thiếu niên áo xanh bỗng quay người lại:

- Sao ngươi còn chưa đi?

Hoa Vân Biểu ấp úng đáp:

- Đó là lời nói trong lúc tại hạ giận dữ đầy thối, và hình như lời nói của các hạ cũng không xuất bởi nội tâm. Tại hạ nghĩ chúng ta hà tất phải làm như thế. Hai ta vốn đã có lòng tương thân tương kính, nếu đều ương ngạnh, chỉ sợ sẽ sinh sự hiểu lầm mà trở nên cừ địch...

Thiếu niên áo xanh hậm hực nói:

- Nếu vậy... sao vừa rồi tôi hỏi người tới đây làm gì, sao người không trả lời?

Hoa Vân Biểu không phục, nói:

- Người nào hỏi trước? Các hạ hãy giải đáp giúp tại hạ câu này xem sao.

Thiếu niên áo xanh nói:

- Hiện tại tôi là người hỏi trước.

Hoa Vân Biểu gật đầu, đáp:

- Được rồi...

Thiếu niên áo xanh bỗng ngắt lời, nói:

- Khoan đã! Trước hết tôi hãy hỏi người một việc này đã.

Hoa Vân Biểu ngăn người, hỏi:

- Việc gì thế?

Thiếu niên áo xanh chỉ chiếc mặt nạ da người mà chàng đang cầm trong tay, hỏi:

- Chiếc mặt nạ da này, người lấy ở đâu?

Hoa Vân Biểu đáp:

- Một người cho tôi. Nó có gì là lạ?

Thiếu niên áo xanh hỏi tiếp:

- Người cho đó là ai?

Hoa Vân Biểu trù trù giầy lát, đáp:

- Nhắc tới người này, thế nào các hạ cũng biết rõ. Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo.

Thiếu niên áo xanh giật mình, hỏi:

- Kỳ Thiên Bảo ư?

Hoa Vân Biểu gật đầu, đáp:

- Đúng vậy. Ông ta trao cho tại hạ rất nhiều mặt nạ. Đây bất quá chỉ là một chiếc trong số đó. Nếu các hạ thích, tại hạ xin tặng lại..

Chàng nói tới đây, liền đưa chiếc mặt nạ da người ấy cho thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh chưa kịp biểu thị cự tuyệt, hoặc giơ tay ra tiếp nhận, cứ ngẩn người ra đứng yên tại chỗ, trở mắt lên nhìn như xuất thần, như đang tìm tòi suy nghĩ một vấn đề gì.

Hoa Vân Biểu tươi cười nói đùa:

- Kỳ đại hiệp đối với các hạ cũng rất cảm kích, vì ở Vị Môn, nếu không được các hạ lưu thư cảnh giác thì ông ta có nằm mơ cũng không sao ngờ được chính biểu đệ của mình..

Thiếu niên áo xanh bỗng quay mặt lại, hỏi:

- Hiện tại vị ấy ở đâu?

Hoa Vân Biểu suy nghĩ giầy lát, đáp:

- Hiện giờ ở đâu thì tại hạ không được rõ. Chúng tôi chia tay ở gần Sào Hồ hơn tháng trước đây. Lúc ấy ông ta nói: nếu như tại hạ có việc cần kíp muốn gặp gỡ thì vào khoảng cuối năm nay hãy tới Kim Lăng. Chẳng lẽ các hạ cũng có việc cần muốn kiếm ông ta chẳng?

Thiếu niên áo xanh khẽ thở dài, lắc đầu, bỗng giơ tay ra, nói:

- Đưa đây cho tôi.

Hoa Vân Biểu đưa chiếc mặt nạ da người cho chàng ta.

Thiếu niên áo xanh tiếp lấy, lật qua lật lại xem xét mấy lượt, lẩm bẫm nói:

- Người ta đồn đại Vạn Lý Truy Phong cơ trí hơn người, thông minh tuyệt thế, không ngờ có lúc lại hồ đồ như vậy. Thật hồ đồ một cách đáng trách.

Hoa Vân Biểu ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì? Hồ đồ ư? Ông ta hồ đồ hồi nào?

Thiếu niên áo xanh giơ chiếc mặt nạ da người trong tay ra, cười nhạt, nói:

- Chiếc mặt nạ da người này chỉ có tôi mới đủ tư cách đeo nó. Người hiểu chưa?

Hoa Vân Biểu ngơ ngác hỏi lại:

- Còn tại hạ thì không đeo được hay sao?

Thiếu niên áo xanh cười nhạt, đáp:

- Dĩ nhiên các hạ cũng có thể đeo được, nếu không sợ bị toi mạng một cách oan uổng.

Hoa Vân Biểu càng ngạc nhiên thêm, nói:

- Tại hạ không hiểu ý của các hạ...

Thiếu niên áo xanh bỗng chỉ vào chiếc mặt nạ, hỏi:

- Người này là ai, các hạ có biết không?

Hoa Vân Biểu ngần người đáp:

- Ai?

Thiếu niên áo xanh lại hỏi:

- Bốn chữ "Tiêu Hồn Thư Sinh" các hạ đã nghe thấy ai nhắc nhở tới bao giờ chưa?

Hoa Vân Biểu thất kinh, đáp:

- Tiêu Hồn Thư Sinh có phải là người đã có phen lên Thiếu Lâm tự định cướp lấy Đại Bi thần đơn không được toại nguyện, kết quả đã giận dữ dời vị trí của hai con sư tử đá nặng ngàn cân sang nơi khác, rồi hậm hực bỏ đi, Tiêu Hồn Thư Sinh Cao Trung Sách.

Thiếu niên áo xanh nhếch mép cười, khinh khỉnh nói:

- Kể ra thì các hạ cũng biết nhiều đấy nhỉ?

Hoa Vân Biểu dưới sự cao húng, không biết đối phương có ý định nói móc mình, chỉ tươi cười tiếp:

- Trước đây ở trong bang, hàng ngày tại hạ được nghe các vị tiền bối kể cho hay những điển cố dật sử trong võ lâm, nhưng tại hạ nhớ được rất ít. Chỉ có việc này nghe cảm thấy có chút hứng thú..

Thiếu niên áo xanh khẽ gật đầu, chậm rãi ngắt lời:

- Đúng thế. Không những chuyện này có chút lý thú, mà nhân vật Tiêu Hồn Thư Sinh lại còn đáng lý thú hơn nữa. Trong võ lâm không có chuyện gì y chẳng dám làm, hết ngày này sang ngày khác, chỉ chuyên đi nghe ngóng dò thám những vật báu khắp nơi, hễ ai có kỳ

thư linh dược, hoặc món đồ quý giá gì mà bị y hay biết, thế nào cũng tìm tới nơi, sử dụng cả hai thủ đoạn cứng và mềm, nếu lừa gạt được thì lừa gạt, bằng không sẽ kiếm cách ăn trộm. Còn như cả hai phương pháp trên đều chẳng thành công, nếu y không sử dụng tới Ngũ độc tán, thì cũng tặng cho đối phương mấy chiếc Tuyệt hộ đình. Nếu ai xui xẻo gặp y mà không bị một phen tiêu hồn kể cũng rất hiếm hoi.

Hoa Vân Biểu ngơ ngác hỏi:

- Loại... loại người như thế này sao có thể dung dưỡng y tồn tại trong võ lâm được?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Đúng vậy. Y đã chết rồi, và chết một cách rất thảm khốc. Lúc y còn sống, vì bản tánh hèn hạ ti bỉ, cùng thủ đoạn rất âm độc, nên trong võ lâm không ai là không căm hận, có thể nói những kẻ thù của y không sao đếm xuể. Vì vậy, nếu ngày nay y còn sống, bất luận đi tới đâu, chỉ trong sớm tối ít ra cũng có đến hai ba chục cao thủ giang hồ tới lùng kiếm. Tại hạ tưởng chuyện này chắc không thành vấn đề với các hạ, phải không?

Hoa Vân Biểu nghe nói, ngẩn người ra, giật mình tỉnh ngộ:

"Đối phương giữ chiếc mặt nạ da người nọ là vì có lòng tốt với mình. Chàng ta oán trách Vạn Lý Truy Phong thông minh tuyệt thế, hồ đồ nhất thời cũng là vì nguyên nhân trên".

Nghĩ tới đó, bất giác Hoa Vân Biểu quay sang thiếu niên áo xanh, chấp tay cảm kích nói:

- Đa tạ đại ca quan tâm...

Thiếu niên áo xanh tựa hồ như không quen chịu thọ lễ của ai, vội bước tránh sang một bên.

Hoa Vân Biểu bỗng sực nhớ tới một vấn đề, vội ngẩng đầu lên, ngập ngừng hỏi:

- Nếu vậy đại ca còn giữ chiếc mặt nạ đó để làm chi?

Thiếu niên áo xanh mặt bỗng ửng hồng, nhưng lại hồi phục bình thường ngay, thần nhiên đáp:

- Không nhất định đeo chiếc mặt nạ này hay không còn tùy sự cao hứng của tại hạ.

Hoa Vân Biểu trở mắt, hỏi:

- Người...

Thiếu niên áo xanh khẽ "hừ" một tiếng, nói:

- Cái món đồ chơi lộ từ trên mặt kẻ chết này, đừng nói là đeo lên mặt, mà chỉ nhớ tới ác tâm của y cũng đủ ghê tởm rồi. Thử hỏi ai còn có hứng thú đeo nó làm chi? Nhưng nếu đội nó, người có đủ tư cách làm phiến tại hạ thiết tướng... "hừ"... cũng chẳng có bao nhiêu.

Lời lẽ của thiếu niên áo xanh rất tự phụ, nhưng Hoa Vân Biểu tin không phải đối phương nói ngoa.

Ngày nọ trong hậu viện Thái Bình cung, đối phương đã tới sau lưng mình từ lúc nào mà mình cũng không hề hay biết, Ngọc Kiếm Lệnh Chủ với Hiệp Đệ bàn tán với nhau sau hòn giả sơn, lúc ấy đối phương ẩn thân nơi nào, chàng cũng không hay biết.

Không những Hoa Vân Biểu không hay biết, mà cả Ngọc Kiếm Lệnh Chủ với Hiệp Đệ là những nhân vật như thế nào mà cũng không phát giác nốt.

Những sự việc trên còn chưa đáng kể. Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo tại đương kim võ lâm hành tung cực kỳ phiêu hốt bất định, muốn nói chuyện với ông ta, trừ phi Kỳ Thiên Bảo kiếm tới tận cửa, chứ không một ai có cách gì gặp gỡ được ông ta.

Nhưng thiếu niên áo xanh làm việc trên một cách dễ dàng.

Khi ở Vị Môn đã tìm kiếm được hành tung của Vạn Lý Truy Phong không mấy khó khăn.

Tại đương kim võ lâm, có mấy ai tự tin làm nổi như vậy?

Hoa Vân Biểu nghĩ đoạn bất giác thù người ra như xuất thần.

Thiếu niên áo xanh thấy chàng đứng lạng lẽ không nói, bỗng hỏi:

- Các hạ đang nghĩ ngợi gì thế?

Hoa Vân Biểu thuận miệng, đáp:

- Tại hạ đang nghĩ...

Nói tới đó, chàng bỗng cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình không những rất khó nói mà còn cực kỳ bất tiện là khác. Vì nếu chàng nói thẳng ra, hóa chẳng bị đối phương tưởng lầm rằng mình trở mòi nịnh nọt chẳng.

Vì vậy, chàng vội chuyển lời, nói:

- Tại hạ đang nghĩ... vừa rồi các hạ nghe mõ nói chiếc mặt nạ da người này là do Vạn Lý Truy Phong tặng, hơi ngẩn người ra giây lát, dường như rất ngạc nhiên. Tại hạ không nghĩ ra tại sao các hạ lại có thái độ ấy?

Thiếu niên áo xanh cau mày, đáp:

- Việc ấy rất đơn giản, ai cũng có thể biết rõ. Tiêu Hồn Thư Sinh Cao Trung Sách võ công không phải là kém cỏi. Năm xưa y dám ngang nhiên đi khắp nơi gây oán, tất bản lãnh của y cũng phải hơn người. Các hạ hãy nghĩ xem, chẳng nói gì xa xôi, chỉ riêng việc hai con sư tử đá hàng ngàn cân ở ngoài cửa Thiếu Lâm tự mà y cũng có thể thay đổi vị trí con này sang chỗ con kia. Như vậy đủ thấy kinh lực của y mạnh kinh người. Vạn Lý Truy Phong Kỳ Thiên Bảo khinh công tuy độc bộ thiên hạ, nhưng về những phương diện khác thì rất tầm thường. Bởi vậy, tại hạ rất hoài nghi, không hiểu chiếc mặt nạ da người Tiêu Hồn Thư Sinh này, Vạn Lý Truy Phong đã lấy bằng cách nào?

Hoa Vân Biểu mỉm cười, đáp:

- Thì ra là các hạ thắc mắc về vấn đề đó.

Thế rồi chàng liền đem chuyện lấy được chiếc rương sách trong khách sạn ra sao kể đầu đuôi một lượt cho chàng nợ nghe.

Chàng chỉ giấu có một chi tiết là ngẫu nhiên phát hiện được ba chiêu Du Long kiếm pháp.

Tuy đối với thiếu niên áo xanh này Hoa Vân Biểu rất có thiện cảm, nhưng cho tới lúc này, đến cả danh tánh của đối phương chàng cũng không hay biết, tự nhiên chàng không thể tiết lộ hết bí mật cho thiếu niên hay biết. Đồng thời, trong võ lâm, các tuyệt học hẳn thế không thể tiết lộ ra bên ngoài, đó là chuyện thường tình.

Du Long kiếm pháp nguyên là võ học tổ truyền của Trung Châu Hoa Gia. Việc chàng chiếm giữ được làm vật sở hữu, đó là điều tự nhiên.

Vì vậy tuy chàng giấu giếm đối phương, nhưng cũng không thể nói là chàng lừa dối hay qua mặt được.

Thiếu niên áo xanh nghe xong, gật đầu lia lịa, nói:

- Thì ra là thế. Còn như trong rương sách không phát hiện được điều gì khác lạ, đó cũng đúng theo sự suy đoán của tại hạ. Trải qua một thời gian lâu như vậy, ai có thể bảo đảm gã tiểu nhị không rò mớ tới, hoặc giả trong hai năm đó lại chẳng có người nào lên tới lục lợi.

Thái độ cùng lời lẽ của thiếu niên áo xanh rất thành thật khiến Hoa Vân Biểu cảm thấy hổ thẹn thắm.

Chàng không sao nhịn được, chỉ muốn đem sự thực kể hết cho đối phương nghe, rồi xin chàng ta thứ lỗi.

Nhưng sau khi nội tâm giằng co một hồi, cuối cùng chàng đành cố nhẫn nhịn.

Hoa Vân Biểu nghĩ tới cái chết thảm khốc của số nhân vật Cái Bang đồng môn ở Bắc Điền trấn, cùng với những lời dặn dò của vị sư thúc, Thập Phương Thổ Địa Thái Công Minh trước khi chết, hiện tại trước khi gặp gỡ được Phong Trần lão nhân Cổ Từ Công, bất luận như thế nào, chàng cũng phải lấy sự cẩn thận làm tiêu chuẩn. Dù mình có làm sai điều gì thì đó cũng chỉ là sự sai lầm trong tạm thời.

Hoa Vân Biểu định thần, đưa tay chỉ xuống đất, hỏi:

- Vừa rồi các hạ tìm gì ở nơi đây thế?

Thiếu niên áo xanh chỉ xuống mặt đất cát cách mình không xa, đáp:

- Các hạ cứ thử tới đó xem, sẽ biết ngay.

Hoa Vân Biểu nghe lời tiến tới nơi, cúi xuống nhìn kỹ, bất giác buột miệng thất thanh nói:

- Máu!

Thiếu niên áo xanh cũng bước tới nơi, gật đầu nói:

- Đúng thế. Máu! Tại hạ từ Thiên Đô phong Hoàng Sơn xuống tới đây, dọc đường không hề phát hiện sự gì khác lạ. Cho mãi tới hoàng hôn mới đi tới một sơn đạo khoảng ngoài mười dặm, tại hạ phát giác những vết máu khả nghi. Nói thật lúc bấy giờ tại hạ còn tưởng đó là...

Hoa Vân Biểu trở mắt, ngắt lời hỏi:

- Còn tưởng là cái gì?

Thiếu niên áo xanh mặt bỗng ửng hồng, lắc đầu, đáp:

- Không có gì. Ý tại hạ muốn nói là... tưởng đó là máu của một người... Tại hạ tiếp tục theo dõi những vết máu khi ẩn khi hiện ấy mãi tới nơi đây thì trời đã tối xẩm, không sao thấy rõ nữa, đành phải nghỉ ngơi một đêm trong sơn động phía trước mặt. Khi trời vừa sáng, tại hạ sẽ tiếp tục tìm kiếm. Khi tới gần đây, tại hạ mới đột nhiên phát giác...

Hoa Vân Biểu ngắt lời, hỏi:

- Không phải máu người?

Thiếu niên áo xanh lắc đầu, đáp:

- Là máu người hay máu thú nhất thời không thể xác định chắc chắn được. Nhưng vừa rồi quan sát tình hình gầy đây, thì có lẽ nhiều phần là máu người, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hoa Vân Biểu hoài nghi hỏi:

- Các hạ căn cứ bởi đâu?

Thiếu niên áo xanh tiến tới một bước, chỉ xuống mặt đất gần đó, đáp:

- Nơi đây có những vết chân rất hỗn loạn, hiển nhiên đã trải qua một cuộc ác đấu rất kịch liệt. Vì vậy tại hạ mới biết thì ra đêm qua tại hạ đã tìm kiếm sai lầm một cách oan uổng. Thay vì tìm kiếm trung điểm lại đi ngược về khởi điểm.

Hoa Vân Biểu nói:

- Nếu vậy, hiện tại chúng ta lại bắt đầu từ đây dò theo các vết máu cũng không phải là muộn.

Thiếu niên áo xanh lắc đầu nói:

- Bất tất phải như vậy.

Hoa Vân Biểu ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Thiếu niên áo xanh đáp:

- Các hạ đã không tiện xuất hiện, hà tất còn lý tới chuyện rắc rối của người khác làm chi?

Hoa Vân Biểu chợt ngăn người, nói:

- Thì ra người...

Thiếu niên áo xanh biết mình lỡ lời, mặt phớt ửng hồng quay đầu đi nơi khác, ngẩng mặt lên nhìn trời, nói lảng sang chuyện khác, hỏi:

- Hiện giờ các hạ chuẩn bị đi đâu?

Hoa Vân Biểu hỏi lại:

- Thế các hạ thì sao?

Thiếu niên áo xanh thủng thẳng đáp:

- Không nhất định.

Hoa Vân Biểu vội hỏi:

- Nếu vậy chúng ta trước hết hãy rời khỏi khu núi này để rồi hãy tính sau. Các hạ nghĩ sao?

Thiếu niên áo xanh khẽ gật đầu. Thế rồi hai người tiến thẳng ra sơn lộ, nhằm ra khỏi khu núi.

Đi được một đoạn đường, Hoa Vân Biểu bỗng ngừng chân quay người lại, lo lắng nói:

- Lần trước tại hạ nhớ đã có nói với các hạ, tại hạ tên là Du Tiểu Hoa, hiện giờ tại hạ lại cho các hạ biết thêm tên thật là Vân Biểu, tiểu đệ không có ý gây sự phiền nhiễu, nhưng để tránh xung hô khỏi bị phiền phức, đại ca có thể cho tiểu đệ rõ danh tánh được chăng?

Thiếu niên áo xanh khẽ cúi đầu, cắn môi, khẽ đáp:

- Tại hạ... xin lỗi đã khiếm lễ. Có lẽ tuổi tác của tại hạ hơn các hạ đôi chút, còn tại hạ... họ Vi, vậy từ nay các hạ cứ gọi một tiếng "Vi ca" là được rồi.

Hoa Vân Biểu cao hứng, nói:

- Họ của Vi ca đẹp lắm! Cùng một họ với vị đương kim minh chủ. Hiện tại trong võ lâm rất hiếm người có họ uy danh lừng lẫy này.

Thiếu niên áo xanh mỉm cười không đáp, từ từ ngẩng mặt lên nhìn trời, bỗng thâu liễm tiếng cười, lơ đãng ngắm nhìn những đóa mây trắng trên không trung, ngẩn người ra như xuất thần.

Hoa Vân Biểu khẽ hỏi:

- Vi ca suy nghĩ gì thế?

Thiếu niên áo xanh khẽ "à" lên một tiếng, vội đáp:

- Không có gì... sắp tới chính Ngọ rồi. Chúng ta đi thôi.

- o O o -